

VITATKOZOM

Vitatkozom már hetek óta
egy idegennel, ki azt mondja,
hogy ő nem más, mint én, és már rég
eltünnék, kósza, beteg árnyék,

ha elfelejtené, hogy voltam
a gondolata, s csalódottan
letenne, fáradt kímélettel,
mint kontármunkát mesterember.

Tiltakozom, de leint. Szinte
félek, úgy ismer, mint a pince
részén bebukó fény a tárgyak
didergő rajzát a homálynak

jó melegében. Azt is tudja,
amit én senkinek még súgva
sem mondtam el, hogy olykor éjjel
azt álmodom borzongó kéjjel,

hogy nem vagyok, s ha bátrabb volnék,
vagy gyávább talán, lehet hogy még
nem is tagadnám ezt az álmot.
De az ember hiú és álnok

vágyaktól űzött vad a földön.
Neki még az álma is börtön,
ha nem róla szól, és vitázik,
mikor az álmontúli másik

a szavába vág tréfálkozva.
Neki csak azért vannak csonka
igazak, bús okok és érvek,
hogy védje magát, míg fölébred.

MÁGLYA

(Részlet)

Szájadnál kezdem, szájam úgy kívánja
a tiédet, mint féligásott vermek,
amikben dohos csend halálszaga dermed,
vágynak a felszín tündér zsibajára.

Két bársony hús-szirom, legszebb virága
az éjszakai szent virágoskertnek.
Micsoda pogány áldozatra termett
a test alól ez a csodás palánta?

Most tudom csak, hogy amikor nem voltál,
miért hányódtam annyit, s mitől volt a
dült szorongás, ahogy százszor csalódott

ajkam levált a másikeről, hogy már
egyéb nem jut nekem, mint meddő próba:
epedő innyel idézni a csókot.

1954.

HALÁL

A két szemed két tavában
két gyönyörű kék halál van.
Az egyik az én halálom,
a másikat nem találom,
de valakire vár az is,
és valakire válasz is.
Csukd le, csukd le a két szemed
hadd éljek, amíg még lehet,
1 tó fölött s a tó alatt,
mint a madarak s a halak.

1954.